

PROTOKÓŁ KONTROLI

przeprowadzonej przez Komisję Rewizyjną Rady Miejskiej w Serocku

w dniu 21 września 2020 r.

Na podstawie art. 18 a ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2015 r. poz. 1515 z późn. zm.) oraz uchwały Nr 187XVII/2019 Rady Miejskiej w Serocku z dnia 18 grudnia 2019 r. w sprawie zatwierdzenia planu pracy Komisji Rewizyjnej na rok 2020

Komisja Rewizyjna w składzie:

Sławomir Ireneusz Osiwala - przewodniczący komisji

Teresa Urszula Krzyczkowska - członek komisji

Gabriela Ewa Książyk - członek komisji

Wiesław Bogdan Winnicki - członek komisji

dokonała w dniu 21.09. 2020 roku kontroli z zakresu działalności i realizacji zadań Referatu Gospodarki Gruntami, Planowania Przestrzennego i Rozwoju Urzędu Miasta i Gminy w Serocku. Kontrola miała charakter problemowy i obejmowała następujące zagadnienia:

1. Działania gminy w zakresie zabezpieczenia dostępu do linii brzegowej na terenie gminy Serock.
2. Kontrola zgodności zapisów studium i mpzp w zakresie lokowania na terenie gminy masztów telekomunikacyjnych.
3. Kontrola naliczania opłat związanych z zaistnieniem wzrostu wartości nieruchomości, w związku z:
 - a) zmianą miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (tzw. renta planistyczna);
 - b) podziałem geodezyjnym (opłata adiacencka).

W toku prowadzonej kontroli Komisja wysłuchiwała wyjaśnień przedstawionych przez Kierownika Referatu Gospodarki Gruntami, Planowania Przestrzennego i Rozwoju Urzędu Miasta i Gminy w Serocku Pana Jakuba Szymańskiego, który stwierdził co następuje:

- I. Gmina sukcesywnie realizuje posiadane umowy korzystania z gruntów stanowiących tereny przylegające do linii brzegowej. Kontynuowany jest proces realizacji połączenia pieszo-rowerowego między miejscowościami Jadwisin i Zegrze, który na możliwie najdłuższym odcinku będzie wykorzystywał obszary graniczące z lustrem wody. W dalszej kolejności przewiduje się udrożnienie terenów nadwodnych na odcinku Skubianka – Dębe, co powinno przyczynić się do wzrostu długości dostępnych publicznie, atrakcyjnych szlaków spacerowych i rowerowych.

Spotykane są przypadki indywidualnych przegrodzeń terenów nadwodnych, skutkujące utrudnieniem powszechnego dostępu do wód. Tego rodzaju sytuacje są przekierowywane do instytucji Wód Polskich (w tym wypadku Zarządu Zlewni w Dębem), które podejmują działania ukierunkowane na udrożnienie przejścia wzdłuż brzegu.

W przypadku nieruchomości graniczących z lustrem wody Jeziora Zegrzyńskiego, zastosowanie znajduje regulacja art. 232 ust. 1 ustawy Prawo wodne, w myśl której „...zakazuje się grodzenia nieruchomości przyległych do publicznych śródlądowych wód powierzchniowych oraz do brzegu wód morskich i morza terytorialnego w odległości mniejszej niż 1,5 m od linii brzegu, a także zakazywania lub uniemożliwiania przechodzenia przez ten obszar”. Regulacja ta zawiera wyjątek, związany z obszarami ważnymi przez wzgląd na bezpieczeństwo i obronność państwa. W tym wypadku zasadnym jest uzyskanie przez instytucję zainteresowaną ograniczeniem dostępności linii brzegowej na określonym odcinku, stosownej decyzji ze strony administracji Wód Polskich. Referat dotychczas nie występował o uzyskanie informacji w zakresie wydanych decyzji zwalniających z obowiązku zapewnienia dostępności linii brzegowej.

- II. Zapisy obowiązujących miejscowych planów umożliwiają realizację na terenie gminy inwestycji z zakresu łączności telekomunikacyjnej, w szczególności stacji bazowych telefonii komórkowych. Szczegółowe uzasadnienie dla wspierania rozwoju tej formy infrastruktury telekomunikacyjnej

znajduje uzasadnienie w ustawie z dnia 7 maja 2010 roku o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych. Szczególnie silnie ustawa ingeruje w uprawnienia organów gminnych nadane ustawą o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w art. 46 wspomnianej ustawy, gdzie wprost nadaje się prymat inwestycjom z zakresu sieci telekomunikacyjnych. Miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego Miasta i Gminy, zawierają ustalenia ustanawiające zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów infrastruktury technicznej, wśród których, znajduje się zapis w brzmieniu:

„...w zakresie infrastruktury telekomunikacyjnej i teleinformatycznej dopuszczenie utrzymania, przebudowy i rozbudowy oraz budowy sieci i obiektów” .

Za limitujące możliwości rozwoju zabudowy instalacji telekomunikacyjnych uznać należy zatem zapisy planu, zawierające maksymalne wartości wysokości zabudowy dopuszczonej do sytuowania na poszczególnych terenach funkcjonalnych. Sformułowania te użyte zostały w planach w sposób ogólny i zgodny ze sztuką urbanistyczną, a zatem określają one maksymalną wartość parametru wysokości dla każdego rodzaju zabudowy, a nie wyłącznie budynków. Zgodnie z art. 3 ustawy Prawo budowlane, obiekty budowlane podlegają podziałowi na obiekty małej architektury, budynki i budowle. Wszystkie one mieszczą się w zakresie pojęcia „zabudowy” tym samym użyte w planie sformułowanie nie może być odnoszone wyłącznie do budynków.

III. W roku 2019 w Referacie wydanych zostało 63 szt. decyzji naliczających opłaty wynikające ze wzrostu wartości nieruchomości w związku ze zmianą miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego oraz jej zbyciem (tzw. renta planistyczna).

Wydane decyzje opiewały na kwotę 556 686,10 zł.

W roku 2019 w Referacie wydanych zostało 52 szt. decyzji naliczających opłaty wynikające ze wzrostu wartości nieruchomości, w związku z dokonaniem ich podziału geodezyjnego (tzw. opłata adiacencka).

Wydane decyzje opiewały na kwotę 456 150,10 zł.

Naliczenie opłaty planistycznej może nastąpić jedynie w przypadku łącznego wystąpienia nw. przypadków:

- nastąpił obiektywny, określony przez rzeczoznawcę majątkowego, według kryteriów ustawy o gospodarce nieruchomościami, wzrost wartości nieruchomości,
- stwierdzony wzrost wartości nieruchomości powstał wskutek uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego,
- zbycie nieruchomości w drodze umowy nastąpiło przed upływem pięciu lat od dnia, w którym plan zagospodarowania przestrzennego stał się obowiązujący,
- gmina zgłosiła swoje roszczenia z tytułu wzrostu wartości nieruchomości przed upływem pięciu lat od dnia, w którym plan zagospodarowania przestrzennego stał się obowiązujący.

W toku prowadzonych czynności kontrolnych szczegółowej analizie poddano nieruchomości usytuowane w m. Zegrze tj. działki o nr ew. 111/57 i 111/58 (inwestycja Lake House Zegrze sp. z o.o.), a także działki nr ew. 111/50 (inwestycja Portico Marina) w stosunku do których nie naliczono w przeszłości ww. opłat.

Przeznaczenie ww. działek na cele zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej jest kontynuowane od uchwały Nr 137/XVIII/2003, z dnia 12 grudnia 2003 roku, która to uchwała umożliwiła na ich terenie realizację zabudowy wielorodzinnej. Kolejne uchwały planistyczne obejmujące miejscowość Zegrze jedynie kontynuowały i uszczegóławiały przeznaczenie przedmiotowego terenu, utrzymując jednak funkcję zabudowy wielorodzinnej.

Zbycie ww. działek nastąpiło w dniach 14.05.2009 i 25.11.2008 (dz. 111/57 i 111/58) oraz w dniu 14.07.2015 roku (dz. 111/50) wobec czego brak było uzasadnienia dla podjęcia działań w kierunku naliczenia tzw. opłaty planistycznej. W przypadku działki 111/58 nie zgłoszono wobec właściciela przed upływem 5 lat od wejścia w życie planu roszczeń związanych z naliczeniem opłaty planistycznej, zaś działki 111/57 i 111/50 zostały zbyte po upływie 5 lat od momentu wejścia w życie planu zmieniającego ich przeznaczenie.

Działki na których realizowane są, lub mają być przedmiotowe inwestycje nie były przedmiotem podziałów geodezyjnych, następstwem których mógłby być wzrost wartości nieruchomości. Opłatą adiacencką obciąża się nieruchomości, w stosunku do których dokonano podziału geodezyjnego skutkującego wzrostem jej wartości. Standardowym przykładem podziału podlegającego ww. opłacie jest podział dużej nieruchomości gruntowej na szereg małych działek budowlanych, spełniających kryteria powierzchniowe ustalone w miejscowym planie. W przypadku wspomnianych działek w Zegrzu, taki podział nie miał miejsca.

W zakresie działki nr ew. 111/331, 111/333, 111/334 i 111/335 (dawny nr 111/12 - inwestycja „Rezydencja Zegrze”), przedmiotowe działki uzyskały przeznaczenie na cele zabudowy wielorodzinnej w następstwie uchwały Nr 468/XLIII/2018, z dotychczasowego przeznaczenia pod usługi turystyczne. W związku z zaistnieniem faktu przeniesienia własności ww. nieruchomości między spółkami zaangażowanymi w proces realizacji inwestycji, podjęto działania ukierunkowane na naliczenie opłaty planistycznej, co zostało dokonane decyzją z dnia 10 stycznia 2019 roku, na kwotę 90 325,50 zł. Decyzja została zaskarżona przez właściciela terenu i SKO skierowało sprawę do ponownego rozpatrzenia przed organem

I instancji. Obecnie zlecono opracowanie nowego operatu szacunkowego innemu biegłemu, co powinno potwierdzić fakt zaistnienia wzrostu wartości nieruchomości w następstwie zmiany planu i uzasadnić prawo gminy do naliczenia i pobrania renty planistycznej. Końcowa wysokość opłaty będzie uzależniona od stanowiska biegłego rzeczoznawcy.

Równocześnie, wobec dokonania podziału geodezyjnego dawnej działki nr ew. 111/12, z dniem 19 października 2020 roku wszczęto postępowanie w sprawie naliczenia opłaty adiacenckiej, w związku ze wzrostem wartości nieruchomości w następstwie tego podziału. Wysokość potencjalnej opłaty będzie znana po sporządzeniu przez biegłego wyceny nieruchomości.

Wnioski zespołu kontrolującego

Komisja Rewizyjna po zapoznaniu się z dokumentacją i wysłuchaniu wyjaśnień kierownika Referatu, pozytywnie ocenia realizację zadań **Referatu Gospodarki Gruntami, Planowania Przestrzennego i Rozwoju** w zakresie zagadnień podlegającym kontroli.

W toku prowadzonych czynności kontrolnych szczególną uwagę Komisji zwrócił sposób realizacji uchwał Rady Miejskiej w zakresie tzw. opłat adiacenckich i renty planistycznej. Oba te nakłady pieniężne związane są ze wzrostem wartości nieruchomości na skutek podjętych działań przez organy administracji publicznej. Gmina poniosła bowiem koszty operacyjne wykonania stosownych prac, które przyczyniły się do zwiększenia wartości gruntu.

Zasady dotyczące ustalania wysokości opłaty adiacenckiej zostały uregulowane w *ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2020 r. poz. 1990, z późn. zm.)*. Zgodnie z art. 98a ust. 1 *ustawy*, jeżeli w wyniku podziału nieruchomości dokonano na wniosek właściciela lub użytkownika wieczystego, który wniósł opłaty roczne za cały okres użytkowania tego prawa, wzrosła jej wartość, wójt, burmistrz albo prezydent miasta może ustalić, w drodze decyzji, opłatę adiacencką z tego tytułu. Podmiotami zobowiązanymi do jej uiszczenia są właściciel lub użytkownik wieczysty nieruchomości.

Wysokość opłaty adiacenckiej ustala uchwałą rada gminy. W przypadku podziału nieruchomości uchwalona stawka procentowa nie może być wyższa niż 30% różnicy pomiędzy wartością przed podziałem a wartością po jego dokonaniu. Ustawa o gospodarce nieruchomościami w art. 144 ust. 1 wyróżnia drugi rodzaj opłat adiacenckich, dotyczących sytuacji, kiedy wzrost wartości nieruchomości spowodowany jest wykonaniem przez JST urządzeń infrastruktury technicznej, zaś w art. 107 ust. 1 trzeci typ tych opłat wynikających z tytułu dokonania scalenia i podziału gruntów. W przypadku budowy infrastruktury technicznej oraz scalenia i podziału, wysokość opłaty adiacenckiej, nie może przekroczyć 50% różnicy między wartością nieruchomości przed wybudowaniem urządzeń infrastruktury technicznej a jej wartością po ich wybudowaniu oraz wzrostu wartości w wyniku jej scalenia i podziału.

W przypadku opłat adiacenckich od uznania rady gminy zależy zatem w jakiej wysokości zostanie ustalona stawka procentowa według której będą one naliczane, mają więc one charakter

fakultatywny. Nie jest natomiast możliwe ustalenie jej na poziomie 0%, gdyż, zgodnie z wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z 14 stycznia 2003 r. (I SA 2293/02, niepubl.), stanowiłoby to rezygnację ze źródła dochodów gminy określonego w ustawie, byłoby to więc obejściem przepisów Konstytucji i ustawy o gospodarce nieruchomościami.

Decyzję w sprawie ustalenia opłaty adiacenckiej wydaje, jak już wspomniano, wójt, burmistrz lub prezydent miasta. Ustawa stanowi, że może ona zostać wydana w ciągu 3 lat od dnia stworzenia warunków do podłączenia nieruchomości do poszczególnych urządzeń infrastruktury technicznej albo od dnia stworzenia warunków do korzystania z wybudowanej drogi.

Opłaty adiacenckie są źródłem dochodów własnych samorządu gminnego. Ustalanie stawek procentowych opłaty adiacenckiej stanowi dla gminy instrument, za pomocą którego może kształtować politykę budżetową. Wpływy środków pieniężnych z ustalonych opłat adiacenckich mogą być źródłem finansowania przyszłych zadań publicznych gminy. Innymi słowy, opłata adiacencka może zostać nałożona przez organ wykonawczy gminy, w przypadku zaistnienia jednego z trzech stanów faktycznych, o ile powodują one niewątpliwy wzrost wartości nieruchomości.

Ustawodawca przewidział możliwość pobrania opłaty adiacenckiej w trzech sytuacjach:

- w związku ze wzrostem wartości nieruchomości spowodowanym budową urządzeń infrastruktury technicznej (drogi oraz przewody lub urządzenia wodociągowe, kanalizacyjne, ciepłownicze, elektryczne, gazowe i telekomunikacyjne) z udziałem środków Skarbu Państwa, jednostek samorządu terytorialnego, środków pochodzących z budżetu Unii Europejskiej lub ze źródeł zagranicznych niepodlegających zwrotowi;
- w związku ze scaleniem i podziałem nieruchomości, który może spowodować lepszy układ funkcjonalny dla danego obszaru;
- w związku z podziałem nieruchomości.

W odróżnieniu od renty planistycznej, opłata adiacencka nie jest płacona jedynie w razie zbycia nieruchomości, lecz w przypadku ustalenia jej przez radę gminy, w zasadzie automatycznie obciąża każdego właściciela nieruchomości bądź każdego użytkownika wieczystego nieruchomości, których dotyczył podział, scalenie i podział bądź budowa urządzeń infrastruktury.

Wszczęcie postępowania w sprawie ustalenia opłaty adiacenckiej musi jednak nastąpić maksymalnie w ciągu trzech lat od dnia, w którym decyzja zatwierdzająca podział nieruchomości stała się ostateczna, orzeczenie o podziale stało się prawomocne albo od dnia stworzenia warunków do podłączenia nieruchomości do poszczególnych urządzeń infrastruktury technicznej (w tym do dróg).

Powyższe sytuacje informują, kiedy Urząd ma możliwość nałożenia opłaty. Nieprzypadkowo użyto stwierdzenia "ma możliwość", gdyż przepisy właśnie tak określają tę sytuację. Pamiętać jednak należy, iż brak jej pobrania może powodować, że zachowanie urzędu może być traktowane jako przejaw niegospodarności. Stawka opłaty adiacenckiej związanej z podziałem nieruchomości, według której obliczana jest kwota opłaty jaką należy zapłacić, została ustalona na terenie gminy Serock w uchwale Rady Miejskiej Nr 137/XVII/2007, ustalającą przedmiotową stawkę na poziomie 30%, aby następnie zostać skorygowaną uchwałą Nr 341/XL/2009, do obecnie obowiązującego poziomu 15%.

Pamiętać również należy, iż po zatwierdzeniu wysokości opłaty w uchwale właściciele nieruchomości winni uiścić podaną kwotę. Bez znaczenia również jest fakt czy właściciel nieruchomości będzie sprzedawać, czy pozostanie w dalszym jej posiadaniu.

Rozwiązanie przyjęte w art. 98a *ustawy* nie statuuje obowiązku pobierania opłaty adiacenckiej. Ustawodawca pozostawia do rozstrzygnięcia organowi wykonawczemu gminy celowość wszczęcia postępowania w sprawie ustalenia opłaty adiacenckiej. Należy podkreślić, że użycie w przepisie wyrazu "może" oznacza, że w ramach uznania administracyjnego organ ma prawo wyboru, czy wszcząć postępowanie w przedmiocie ustalenia opłaty adiacenckiej, czy też takiego postępowania nie podejmować. Nie można zatem wykluczyć, że w niektórych sytuacjach organ uzna za niecelowe wszczęcie tego postępowania. Będzie to dotyczyło w szczególności sytuacji, kiedy koszty postępowania administracyjnego (np. sporządzenia wyceny analizowanej nieruchomości) niezbędne do ustalenia opłaty, przekroczą wysokość potencjalnej opłaty.

Jednocześnie należy podkreślić, że ustawodawca przewidział również instrumenty łagodzące skutki finansowe decyzji w sprawie ustalenia opłaty adiacenckiej. W rozliczeniu opłaty adiacenckiej lub zaległości z tego tytułu, osoba zobowiązana do jej wniesienia może przenieść na rzecz gminy, za jej zgodą, prawa do działki gruntu wydzielonej w wyniku podziału. Ewentualne różnice między wartością

działki gruntu wydzielonej w wyniku podziału a należnością wynikającą z opłaty adiacenckiej pokrywane są w formie dopłat. Opłata adiacencka może być, na wniosek właściciela nieruchomości, rozłożona na raty roczne płatne w okresie do 10 lat. Warunki rozłożenia na raty określa się w decyzji o ustaleniu opłaty, przy czym raty podlegają oprocentowaniu przy zastosowaniu stopy procentowej równej stopie redyskonta weksli stosowanej przez Narodowy Bank Polski.

Kolejnym typem opłaty jest tzw. **opłata planistyczna** zwana również rentą planistyczną. Opłata ta również nakładana jest ze względu na wzrost wartości nieruchomości, ale wynikający ze zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Przykładowo mogła być sytuacja, iż działka rolna została przekwalifikowana na działkę budowlaną. W takim właśnie przypadku urząd może nałożyć opłatę.

Podstawą do jej ustalenia jest każdorazowo uchwała w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, stanowiąc jego obligatoryjne ustalenie, w myśl art. 15 ust. 2 pkt 12 ustawy z dnia 27 marca 2003 roku *o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* (Dz. U z 2020 roku, poz. 293, ze zm.). Opłata ta jest naliczana tylko w przypadku odpłatnego zbycia nieruchomości. Konieczność uiszczania opłaty mija po upływie 5 lat kalendarzowych od uchwalenia lub zmiany MPZP. Stawka, według której ustalana jest wysokość opłaty określona jest w treści samego MPZP. Należy przy tym zaznaczyć, iż Notariusz, w obecności którego zawierana jest umowa zbycia nieruchomości położonej na obszarze, na którym nastąpiła zmiana lub uchwała MPZP, przekazuje wypis umowy do właściwego organu tj. burmistrza. Obowiązek zapłaty renty planistycznej winien być ustalony w drodze decyzji administracyjnej, którą otrzyma zbywający nieruchomość. Warto odnotowania jest to, że powyżej opisany mechanizm pobierania przez gminę opłaty za zwiększenie wartości nieruchomości poprzez uchwalenie czy zmianę MPZP działa w obie strony, tzn. przy zmianie MPZP, która uniemożliwi lub istotnie utrudni korzystanie z nieruchomości lub jej części w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem, właściciel nieruchomości może domagać się od gminy odszkodowania lub odkupienia tej nieruchomości. Jeśli właściciel takiej nieruchomości zdecydował się ją odsprzedać nie gminie, lecz osobie trzeciej, a wartość nieruchomości z powodu uchwalenia lub zmiany MPZP zmalała, zbywający może żądać od gminy odszkodowania w wysokości tego zmniejszenia wartości nieruchomości. Dlatego ustawowa „możliwość” pobierania opłaty w sposób bardzo szczególny wymaga przejrzystości podejmowanych decyzji i ich uzasadnienia.

Wnioski i zalecenia pokontrolne:

Biorąc pod uwagę powyższe ustalenia oraz wyjaśnienia przedstawione przez Kierownika Referatu Gospodarki Gruntami, Planowania Przestrzennego i Rozwoju Urzędu Miasta i Gminy w Serocku, Komisja wnioskuje do Rady Miejskiej w Serocku:

1. Zobowiązać Burmistrza MiG Serock do pozyskiwania od stosownych Instytucji (np. Wody Polskie - Zarząd Zlewni w Dębie), informacji w zakresie wydanych decyzji zwalniających z obowiązku zapewnienia dostępności linii brzegowej na terenie gminy oraz prowadzenia stosownego wykazu w tym zakresie.
2. Biorąc pod uwagę obowiązujące przepisy prawa zawarte w szczególności w ustawie z dnia 7 maja 2010 roku o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych oraz w ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, gdzie wprost nadaje się prymat inwestycjom z zakresu sieci telekomunikacyjnych, należy dążyć do każdorazowego opiniowania i ewidencjonowania wydanych zezwoleń na budowę w zakresie infrastruktury telekomunikacyjnej i teleinformatycznej dopuszczającej utrzymanie, przebudowę i rozbudowę oraz budowę nowych sieci i obiektów, których powstanie może mieć znaczący wpływ na sposób funkcjonowania i zagospodarowania działek będących w bezpośrednim sąsiedztwie prowadzonych inwestycji.
3. Komisja wnioskuje o kontynuację dotychczasowego sposobu realizacji uchwał Rady Miejskiej dotyczących naliczania i dochodzenia należności wynikających ze wzrostu wartości nieruchomości tj. opłaty adiacenckiej i opłaty planistycznej, a także ewidencjonowania wydawanych w tym zakresie decyzji administracyjnych oraz pisemnego uzasadnienia przypadków odstąpienia od ich wydania.

Na podstawie § 140 ust. 3 Statutu gminy Miasto i Gminy Serock, Burmistrz Pan Artur Borkowski został poinformowany o przysługującym mu prawie zgłaszania zastrzeżeń

do faktów ujętych w niniejszym protokole oraz prawie złożenia pisemnych wyjaśnień dotyczących zawartych w nim treści. Burmistrz oświadczył, że nie zgłasza zastrzeżeń i nie zamierza składać wyjaśnień na piśmie. Protokół sporządzono w czterech jednobrzmiących egzemplarzach i po odczytaniu podpisano bez zastrzeżeń.

Podpisy Komisji Rewizyjnej

Sławomir Osiwała

.....

Krzysztof Zakolski

.....

Gabriela Książyk

.....

Aneta Rogucka

.....

Teresa Krzyczkowska

.....

Wiesław Winnicki

.....

**Kierownik
Referatu GGPPiR
U M i G w Serocku**

Jakub SZYMAŃSKI

**Burmistrz
Miasta i Gminy Serock**

Artur BORKOWSKI